

זמרי תורת משנה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת דברים - חזון

ט' מנחם אב תשע"ב

גליון תקע"ז

זמני כניסת ויציאת השבת

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:53	8:21	7:19	
8:56	8:19	7:04	ירושלים
9:27	9:15	7:58	בארא פארק

לאנדאן 10:07 9:58 8:41

דברי תורה
ממורינו הגה"צ אב"ד
דקחילתינו שליט"א

בעת סעודת סיום מסכת יומא
בכולל "אור מנחם" לעלוב
כ"ה תמוז תשע"ב

ועוד הוספות רבות מהרב שליט"א
לרגל שמחת מעמד'י סיום הש"ס'
בכל קצווי תבל
חלק ב'

ולעת כזאת אשר אנו נמצאים בו
בתשעת הימים שאיתא בשם
צדיקים גדול הענין לערוך סיומי
מסכת בימים אלו, וכמ"ש בדברי
אמת להרה"ק החוזה מלובלין זיע"א
(ליקוטי כתבים איכה) טעם על מה
שאייתא בשו"ע (עי או"ח תקנ"א ס"ו)
בסעודת ברית מילה קודם ת"ב אין
רשאי להיות רק מנני וכיו"ב לפי
הדעות אשר שם, ובסיום אין
לדקדק כלל, כי התורה הוא התיקון,
והחורבן היה על עוכם את תורת,
והגאולה תהיה ע"י התורה כמו
שפירשו רז"ל על פסוק גם כי יתנו
בגויים כי שבלשון ארמי נאמר על
לימוד תורה כידוע, ע"כ בסיום
קודם ת"ב מותר להיות כמה
שירצו, עכדה"ק.

באשר על כן נעתיק מה שכתבנו
בזוה"ק עוד טעמים על ששמוחים
בשמחת התורה בעת סיום, ומדוע
לא יעשו כן בתחילת הלימוד, וי"ל
כי השמחה בעת הסיום היא על
שמתחילין שוב מתחילה, וחוזרין
להתחלה כאילו שלא למדו את
המסכת, והאמת היא כן, כי כמה
שלומדים יותר מכירים עד כמה
שלא מבינים בעמקי סודות התורה
והמצוות, שהיא ארוכה מארץ
מדה, ובכל פעם שמסיימים
המסכת רק אז נודע כמה יש עוד
להבין ולהשכיל, ולכן מתחילין שוב
ללמוד ביתר בינה, לדלות ולשאוב
מי התורה ביתר שאות ועוז,

וואת היא השמחה הגדולה
שמכירין במידה הזאת שאנו כל
הזמן רק בהתחלה ובפתח האהל,
ועדיין לא נכנסנו אפי' כמלא מחט
בהיכל ד', ולא נגענו אפי' באצבע
הקטנה בקדושת התורה והמצוות,
ולא טעמנו אפי' בקצה הלשון
בנועם צוף אמרי התורה,
עו"ל הטעם שעושים שמחה
בסיום המסכת ולא בהתחלת
הלימוד, משא"כ בשאר מצוות
וכגון מצוות תפילין שמקיים האדם
בפעם הראשון עושים שמחה על
המשך בעמ' ב'

שיחת קודש
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

מוצ"ש"ק פרשת דברים תש"ע
בארא פארק - ארה"ב

בתשעה באב לפנה"צ, השיב
לו רביה"ק בל"ק: "תשעה
באב בין איך אינגאנצען נישט
ביי זיך, ווער געדענקט וואס
איז געווען תשעה באב",
זיעוכ"א.

משנכנס אב ממעטין

בשמחה, דהיינו בחיצוניות שלא יתגלה השמחה
לעין כל, אבל בפנימיות צריך בכל עת להיות
בשמחה, דהרי כל עבודת ה' חייבת להיות בשמחה
ובטוב לבב מרוב כל, "עבדו את ה' בשמחה",
ושמחת קיום התורה ומצוות הוא מצות עשה
דאורייתא, וידועים דברי החת"ס שמצוה ראשונה
לבחור שנכנס לעול התומ"צ בהיותו בן י"ג, הוא
מצות השמחה ע"כ (ו"א שאין הוא נמנה בין המצוות
עשה וטעמם משום שכל המצוות חייבים לקיימם
מתוך שמחה, א"כ אין שייך מצוה מיוחדת של שמחה,
אלא הוא תנאי לקיום התורה והמצוות), אבל מדברין
הק' של בעל החת"ס משמע שהוא מונה זאת בין
המצוות, ועוד טעם לאלו שאינם סוברים ששמחה
היא מצות עשה בפני עצמה, הוא משום שהוא
דבר פשוט, דהרי כל המצוות צריך לקיים כמקיים
מצוות המלך, וממילא צריך לקיימה בשמחה
גדולה ועצומה על הזכיה שנפלה בחלקו לקיים
מצות המלך כדבעי, משא"כ המלאכים שאין להם
חלק ונחלה בקיום התורה ומצוות ומשתוקקים הם
בתשוקה עצומה לקיים מצוות המלך ב"ה.

וכידוע מאמר **מרן הבעש"ט הק' זיע"א** שאמר
שהמלאך הגדול ביותר היה מוסר כל החיות שלו
בשביל לקיים ולו פעם אחת מצות ציצית ע"כ.
ואנו בני קל חי אשר כל רגע ורגע מוכנים ומזומנים
אנו לקיים רצונו יתברך, היא הנותנת כוח להיות
בשמחה ובטוב לבב בעת קיום התורה והמצוות,
וכדכתיב בתוכחה (דברים טו, י) "יען אשר לא
עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב
כל", ולכן הזהירנו כביכול ית' על קללות חמורות
בתורה, ומכלל לאו אתה שומע הן, דכל הברכות
יבואו עלינו באם נקיים את מצות המלך מלכו של
עולם בשמחה ובטוב לבב מרוב כל.

צריך להתחזק בשמחה גדולה ואין לנו להוסיף
יותר ממה שציוו לנו חז"ל משנכנס אב וכו', ואם
כלל ישראל בשמחה אז השכינה הק' כביכול ג"כ
בשמחה.

וכידוע פירושו של הרה"ק מרן רבינו אלעזר מנדל
מלעלוב זיע"א שאלת הגויים "אז יאמרו בגויים"
המשך בעמ' ב'

שבת קודש שבת חזון ידוע בגודל
רום מעלתו עפ"י הידוע מהרה"ק
ה"תפארת שלמה" מראדומסק זי"ע
שפירש מש"א "רב לך שבת בעמק
הבכא", דקאי על הימים של בין
המצרים שהם עמק הבכא, אז רב לך
שבת, ומ"ש בזה כ"ק אאזמו"ר
רביה"ק מרן הרמ"מ זיע"א. וכבר
מילתינו אמורה (בשיח"ק לפרשת פינחס ש"ז עיי"ש),
ואשר על כן ששבת קודש זו 'שבת חזון' יש בכוחו
לעלות את ימי החול השרויים ביותר בעמק הבכא, ועל
כן שבת זו הוא גבוה מעל גבוה בקדושה יתירה מכל
שבתות השנה.

וכן ידוע אשר כל ימי בין המצרים הם עת רצון לפעול
ישועות ונחמות הכלל והפרט, ימים אשר כביכול המלך
בשדה ובקל להתקרב אליו יתברך.

וכמובא בספה"ק "עבודת ישראל" בשם המגיד הגדול
ממעזריטש זי"ע, עה"פ כל רודפ"ה השיגה בין
המצרים, פירוש כל רודפ"ה דהיינו השכינה הק', הזמן
הוא בבין המצרים שבקל להשיגו ולהתקרב אליו.

כ"ק מרן אאזמו"ר רביה"ק מרן הרמ"מ זיע"א היה כידוע
איש ירושלים, והיה דבוק מאוד בירושלים, ומשום
סיבות שונות הוצרך לעבור משכנו הק' מעייה"ק
ירושלים ת"ו, ולא היה לו חשק ורצון לעשות זאת, עד
שהרה"ק רבי שלומק'ה זיע"א ציווהו על כך, וכך
הוא שהעתיק משכנו לעיר תל אביב, ולאחמ"כ עבר
משם לעיר בני ברק. עם כל זאת בשלושת השבועות
של ימי בין המצרים, מרוב געגועים למקום הקודש
והמקדש היה שוהה בעייה"ק ירושלים, והוא הגבר אשר
כל ימיו היה מייחל לגאולתו וישועתו של ישראל ולבנין
ביהמ"ק והיה מבכה על כך תמיד.

ובתשעה באב היתה דרכו בקודש להתאחר עם אמירת
הקנינות והיה לו מנין מיוחד לכך (וכן התפילות היה לו מנין
מיוחד מלבד מנין הקבוע אשר היה מקודם לכן בביהמ"ד),
ובעת אמירת הקנינות היה בוכה ומתייפח מאין הפוגות,
וקולו בקודש נשנק ונחנק מרוב הבכיות והיללות, ויכולני
להעיד שמעודי לא שמעתי כאלה בכיות ויללות משום
בר נש.

מוצאי תשעה באב כבר פנים חדשות באו לכאן, והלך
רבינו אצל הכותל המערבי לקדש הלבנה ואח"כ היה
לחיים, וכמדומני שהוא הראשון שהנהיג את הנהוג
כהיום בכל תפוצות ישראל לילך לכותל המערבי
במוצאי ת"ב.

ופעם אחד במוצאי ת"ב הזכיר עצמו מאן דהוא אצל
רבינו לברכה וכדו', והוסיף לו שכבר הזכיר הזכרה זאת

אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים (יומא פה):

יש שהם בבחינה של לפני מי אתם מטהרין' - **ישראל"**. אשר כל עבודתם להיטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה לפני ה', ויש שהם בבחי' 'ומי מטהר' אתכם - **"עס איז דא נעבאך אַ זעליכע וואס דארפן צוקומען אז די רבנו של עולם אליינט זאל זיי מטהר זיין, אפילו זיי - איז אויך אשריכם**

מעוררו בימין צדקו וברחמיו מטהרו בלי התעוררות האדם, וזורק עליו מים טהורים לבלתי ידח מזונו נדה.

גדולה תשובה שבשביל יחיד שעשה תשובה מוחלין לכל העולם כולו (יומא פו):

אפשר לפרש, **יחיד ששב** - כלו' כי הוא סובר ובטוח בלבו שהוא הגרוע מכולם, והוא היחיד שצריך לחזור בתשובה לפני המקום, ומכיון שתשובה כזו היא המובחרת והחזקה ביותר, יוצא שעל ידו מתעלה כל העולם כולו, ממילא **מוחלין לכל העולם כולו**, ודו"ק.

ניצוצי אש

דא"ח מב"ק הרה"ק
מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט
זיע"א

ובתוספות יו"ט שם פ' כע"ז, ומוסיף לבאר בזה המשך המשנה שם שנאמר וזרקתי עליכם מים טהורים, ואומר מקוה ישראל ה', דטהרת המקוה הוא ע"י פעולת האדם בכניסתו למקוה, ואולם לפעמים יצר לב האדם רע עליו, ולא יוכל להתגבר עליו לכופו להטהר בתשובה, והשי"ת

שיחת קודש

המשך מעמ' א'

צדיק הדור הנקרא משה כדאיתא **(שבת קא. ועוד)** משה שפיר קאמרת, דהדברי תורה והמאמרים של צדיקי הדור הוא **"אל כל ישראל"**, היינו שכל אחד ואחד יכול להתחזק לאור תורתם ולמצוא שם את שאהבה נפשו עכתה"ק.

ויאמינו בה' ובמשה עבדו, וכנ"ל שמשה קאי על צדיקי הדור, לכן מאוד מאוד צריך להתחזק באמונת צדיקים, והאמונה בה' תלו' באמונת צדיקים, דהא בהא תליא, **"כל מצוותיך אמונה"**, דכל קיום התורה ומצוות תלו' ג"כ באמונת ה' ואמונת צדיקים, כדכ' **(חבקוק בד)** בא חבקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה, וכל

מפני מה הגדיל ה' לעשות עם אלה דקאי על לעתיד לבוא, יכירו וידעו כל יושבי תבל כי בני ישראל הוא עם נבחר, וכאשר ייטיב עמנו הקב"ה ישאלו הגויים מה בין אלו לאלו ומפני מה הגדיל ה' לעשות עם אלה, אז יענו ויאמרו להם כלל ישראל שכל זה אשר **"הגדיל ה' לעשות עמנו"**, הוא משום **"שהיינו שמחים"**, על אף מה שעברנו בגלות המור והנמחר בכל זאת התחזקנו תמיד במידת השמחה, ולכן מגיע לנו כדין שכר על זה עד אין סוף, עכתה"ק.

סיפר זקה"ק מרן אדמו"ר הרמ"מ זיע"א: כשהרה"ק מרן רבינו משה מלעלוב זיע"א עזב את חו"ל ונסע לארה"ק, מקודם לכן אמר דברי תורה לכל העם הנאספים אצלו, עה"פ בפרשתן **"אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל (א, א)** ואמר לפרש **"אלה הדברים אשר דיבר משה"**, דקאי על

הישועות בגשמיות ורוחניות בא על די אמונה, וכן על ידי אמונה מגיע ליראת שמים בחושבו בכל עת שמלוא כל הארץ כבודו, ואין עוד מלבדו, ואין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה, אמונה מביאה לידי יראת שמים, ויראת שמים מביאה לידי קיום כל התורה והמצוות, ירחם המרחם ישמור וירחם עלי ועל כל ישראל.

יהי רצון שנזכה להיות דבקים בכל צדיקי הדור, מרן הבעשט"ה ק ותלמידיו ותלמידי תלמידיו הק', עד סוף כל הדורות.

ויעזור הקב"ה שהימים אלו ימי בין המצרים יתהפכו מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב, ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם, ונזכה לאהבת ישראל, אהבת חינום, אחדות ושלוש כאיש אחד בלב אחד, ועי"ז נזכה לבנין בית המקדש במהרה, בביאת משיח צדקנו שוין יעצט אויף א זיסען אופן אויף אייביג.

דברי תורה

לרגל הסיום - חלק ב'
המשך מעמ' א'

התורה של האדם שהיא מרוצה להקב"ה יותר מאילו למדו הם התורה, כי לימוד תורה הק' בקדושה וטהרה ע"י האדם הקרוין מחומר ויצה"ר בלב חשוב כדמות חמת עכשוי, הוא הלימוד הנרצה מכל לפני הקב"ה, ולכן בסיום לימוד במסכת עושין סעודה לגמרה של תורה שאו השמחה בשלימות ע"י ברואי מעלה ומטה השמחים בשמחה של תורה.

עו"ל כי בתחילת הלימוד האדם נשבר ליבו בקרבו בגשת אל הקודש לעסוק בדברי תורה והלא כתיב ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי, ואיתא בסה"ק גדול החיוב להרהר בתשובה קודם הלימוד, וכידוע מצדיקים שקודם לימודם היו מתוודים במר נפשם מה שייכותם ללימוד התורה, וכה מתאמר בשם הרה"ק החוזה מולבלין זיע"א ששמעויהו קודם התחלת הלימוד שהיה אומר לעצמו מי יודע אם אינני חלילה מאלה שכתוב עליהם מה לך לספר חוקי, וכן ראו אצל הרה"ק בעל **ישמח משה זיע"א**, שהתוודו כעין זה, מי אני ומה אני שארהיב עוז לגשת ללימוד התורה הק' וכו', ולזאת בתחילת הלימוד בהיות האדם שבור ורצוץ ממצבו ומעמדו בעבודת ד' וסובר כי אין לו שייכות לקדושת אור התורה הק' אין כאן שמחה שלימה, ורק בסיומו את לימודו או ישמח האדם בשמחה עצומה על זכייתו שזכה ללימוד התורה הק' ויאמין באמונה שלימה שהמאור שבה יחירו למוטב ועתה יאיר אור קדושת התורה בקרבו וכטוב ליבו בינה של תורה יגיל וישמח בשמחת התורה בדיעה ובצהלה.

עו"ל כי השמחה בסיום המסכת בא לרצו על הא דאיתא (סוטה כא.) א"ר יוסף מצוה בעינא דעסיק בה מגנא

שזכה הנער הבר מצוה להתחיל לקיים המצוה, וכן בכל המצוות השמחה היא בתחילת העשייה ולכן מברכין קודם עשיית המצוות ברכת שהחיינו וקיימנו, ומדוע נשתנה מצות לימוד התורה שעושין השמחה בגמר הלימוד, וי"ל עפ"י"מ שכתבנו במאמרי שבועות הטעם שעושין שמחה לכבודה של תורה בשמחת תורה ולא בחג השבועות שהוא יום הנבחר שקבלו ישראל התורה ונהיה לעם הנבחר, והיום הזה היה ראוי לשמוח בשמחת התורה כי ביום הזה היה לנו עוז ואורה, אלא כידוע שהמלאכים טענו תנה הודך על השמים, ובקשו לעכב את נתינת התורה לעם ישראל בתחתונים, ושייאר התורה בבחינתה הרמה בשמים נחלת הוליונים שרפי מעלה, ואולם לא הסכים הקב"ה עמם ונתן התורה לילודי אישה אשר על הארץ המה, ובכן כיון שהיה למלאכים תרעומת על נתינת התורה לישראל לכן לא עושים ביום הזה שמחה וריקודים לכבוד קבלת התורה, שלא נשמח ונשיש בעת אשר יש כאב וצער למלאכים, כי זהו עיקר ויסוד התורה להשתתף בצער הזולת ולשמחה בשמחתו, ורק בשמחת תורה לעת סיום וגמרה של תורה אז עושים שמחה וריקודים לכבודה של תורה, כי לאחר שלמדו ישראל את כל התורה ועוסקים בה ומקיימים מצוותיה, יודו כולם כי התורה המפוארה ניתנה בכלי מפוארה ותפארת מן ה' האדם, וכל ברואי מעלה ומטה יחד ישמחו וישישו בגילה ורינה, ועליונים ישנו ותחתונים עלזו בקבלת התורה מסיני.

והנה מובא בשם הרה"ק **מקאצק זיע"א** שבשבועות היתה נתינת התורה וכמ"ש זמן מתן תורתנו, אך קבלת התורה היא בכל זמן שיהודי מתיישב ללימוד תורה או היא זמן קבלת התורה שמקבל עכשיו את התורה ואורה מן השמים.

לפני"ז י"ל שכשמחילים ללמוד מסכת שאו היא זמן קבלת התורה עדיין אין כאן מקום לשמחה כי המלאכים לא משלימים עם זה שכן אדם יקבל את התורה, אך כשסיים את המסכת או המלאכים יודו ויסכימו ללימוד

ומצלא בעינא דלא עסיק בה אגוני מגנא אצולי אלא מצלא, תורה בין בעינא דעסיק בה ובין בעינא דלא עסיק בה מגנא ומצלא עיי"ש, ולכן בעשיית מצוה השמחה היא בשעת המצוה כי בעת עשייתה עיקר החשיבות, וכשסיים עשיית המצוה נפחות חשיבותה ותועלתה, משא"כ תורה גם לאחר סיום הלימוד נשאר רושם התועלת בתוקפה ובעוצמתה כבשעת הלימוד, לכן עושים שמחה בסיום הלימוד להורות בה שכוח הלימוד שלמדו עוצם החוק פעולתה חי וקיים **לנצח ומגנא ומצלא**.

הנה אמרינו לעיל שבעת סיום מסכת וגמרה של תורה כל ברואי מעלה ומטה יודו ויכירו שהתורה הנלמדת ע"י בני ישראל היא הלימוד והעסק האמיתי בתורה, כי התורה שייכת אך ורק לישראל ואין לתורה שום מקום להתקבל חוץ מישראל, ובשם הגרש"ז **אוריבך זצ"ל** נאמר שהקשה על הא דשבירי לוחות מונחין בארון, ולכאורה הרי השבירי לוחות מזכירין את חטא העגל שבגללה נשתברו הלוחות וא"כ מדוע מקומם בארון, והרי אין קטיגור נעשה סניגור והשבירי לכאורה הם בבחינת קטיגוריא לישראל המזכרת עון, אלא הכוונה בהנחת שבירי הלוחות בארון להורות בזה שהתורה אין לה מקום שתניח כי אם בתוככי בני ישראל, ואם לא היו ישראל מקבלים התורה לא היתה מתקבלת בשום מקום, כי ישראל ואורייתא חד היא וקשר טבעי ביניהם וא"א לאחד מבלי השני, ומה שהחזיר הקב"ה על כל האומות ובקשן שיקבלו את התורה לא רצה לתנם כדוגמת נתינתה לישראל, אלא רצה לתנם סתום והתום כמו שבע מצוות שניתן להם שאין להם בהם אלא קיומם ולא קדושת המצוה וסוגלתה לריומם ולהתעלות ע"י העסק בלימוד המצוות, ולכן גם השבירי לוחות הניחום בארון שגם היה שייך אך ורק לישראל וזהו לזכות ולסניגור גדול לישראל ששורשם ומקורם בתורה ושורש ומקור המשך בעמ' ג'

